

Byl to takový podivný den. Všude kolem jsem cítil zvláštní energii. Nikdo jiný kromě mě to ale asi necítil. Vyhríval jsem se před domem na sluníčku a odpočíval jsem. Když už jsem si myslel, že usnu, přiběhla moje panička, popadla mě a uvázala mi kolem ocásku modrou mašličku. Potom si vzala takovou zvláštní svítící destičku, běhala s ní kolem mě a stále dokola mi říkala, abych se na ni podíval. Moc se mi to nelíbilo, tak jsem na obranu zaštkal, ale ona se tomu jen smála. Rovnou jsem to vzdal a šel jsem si znovu lehnout. Tentokrát jsem ale zalezl dozadu za židli, aby na mě s tou svou svítící destičkou nemohla.

Na malou chvíli jsem usnul a zdálo se mi o lvech a o jejich životě. Byl to krásný sen. Z něj mě ale probudila druhá a starší panička. Ukázala mi postroj a vodítko. Navlékla mě do něj a řekla mi, že půjdeme na procházku. Moc se mi nechtělo, tak jsem často zastavoval a prozkoumával jsem zajímavé vůně podél cesty. Mé paničky se rozhodly, že půjdeme do lesa za naším domem. Opět jsem pocítil tu podivnou energii. Čím dál od domu jsme byli, tím byla silnější. Už jsem nechtěl jít dál, tak jsem zakňučel a sedl jsem si. Ony na mě ale začaly volat: „Dastine, pojď, žene se bouřka“.

Najednou udeřil blesk a začalo pršet. Strašně jsem se lekl, vyškubl jsem se z postroje a utíkal jsem pryč. Bouřka byla stále silnější a já jsem utíkal a nevěděl jsem kam. Po chvíli bouřka ustala, všude kolem byla najednou hustá mlha. Slyšel jsem, jak na mě paničky někde v dáli volají, ale nevěděl jsem, jakým směrem mám za nimi jít. Bloudil jsem lesem a najednou jsem přímo před sebou uviděl mezi stromy dveře. Byly hodně staré, dřevěné a popraskané a voněly po sušeném mase. Miluji tu vůni. Na dveřích byl na rezavém hřebíku pověšený zvláštní kámen, ze kterého vycházelo modrozelené světlo. Nikdy předtím jsem takový kámen neviděl. Chvíli jsem se rozmýšlel, co dál. Nakonec jsem dospěl k závěru, že by bylo nejlepší do těch dveří nakouknout, a vydal jsem se směrem k nim.

Trochu jsem se bál, ale to už jsem byl tak blízko, že jsem nemohl couvnout. Zavřel jsem oči, strčil jsem do nich čumákem a udělal jsem poslední krok. Dveře se se zaskřípěním pootevřely a já jsem se hrozně lekl, protože mě oslepilo modrozelené světlo, které předtím vycházelo z toho zvláštního kamene. Neviděl jsem nic jiného. Chtěl jsem couvnout, ale místo toho jsem zakopl a spadl přímo do toho světla. Začal jsem se vznášet a dostal jsem strach, kňučel jsem a štkal, ale bylo to marné. Asi za deset vteřin to skončilo. Světlo mě vyhodilo na zvláštním místě, které vůbec nevypadalo jako náš les. Stál jsem uprostřed rozlehlé pláně, zalité horkým sluncem a porostlé suchou trávou a nízkými stromy. Až později jsem se dozvěděl, že se tomu místu říká savana. Nejzvláštnější na tom všem bylo, že jsem se najednou cítil mnohem větší, měl jsem delší ocas a taky uši, mohutné tlapky a spoustu dalších věcí. Zkrátka jsem si připadal jako někdo úplně jiný než štěně kolie. Pak mi to ale došlo: ty dveře mě nejspíš přenesly na tohle podivné místo a proměnily mě ve lvíče.

Premýšlel jsem, co dál, když tu se najednou kolem mě prohnalo stádo zvláštních černobílých pruhovaných zvířat, o kterých jsem se až později dozvěděl, že se jim říká zebry. Uskočil jsem stranou a roztřeseně jsem je pozoroval. Pomalu přicházel soumrak a mně začala být zima. Vydal jsem se tedy hledat nějaký úkryt, kde bych mohl strávit noc. Po dlouhé době jsem našel u stromu vyhrabanou díru a lehl jsem si do ní. Nemohl jsem ale usnout a přemýšlel jsem, co se mnou bude dál. Nevím ani jak, ale nakonec jsem přece jen usnul.

Probudilo mě ranní slunce, které mi svítilo do očí. Chvíli jsem si myslel, že vše, co se včera stalo, byl jen sen. Zjistil jsem ale, že to sen nebyl. Měl jsem velký hlad a také žízeň. Věděl jsem, že tady na savaně nejsou mé paničky, aby přede mě postavily misku s jídlem a s vodou.

Musel jsem si poradit sám. Vzpomněl jsem si na sen, který se mi včera zdál. Byl to ten sen o lvech. V tom snu jsem byl malé lvíče, které žilo s ostatními ve lví smečce. Pomyslel jsem si, že bych se mohl zkusit dostat do nějaké opravdové lví smečky. Koneckonců, vypadám přece jako lvíče.

Bylo načase zjistit, jak se do takové smečky dostat. V hlavě jsem si spřádal složité plány, jak bych to mohl provést, když tu jsem najednou v dálce zahlédl lva. Byl nejspíš dospělý. Vypadal dost děsivě a já jsem se začal bát. Přibližoval se ke mně, byl stále blíž a blíž. Byl jsem strachy bez sebe a dal jsem se na útěk. Běžel za mnou a za chvíli mě dohnal. Zkoumavě se na mě díval a pak se mě zeptal, kdo jsem a co dělám sám uprostřed savany. Chtěl jsem mu to vysvětlit, ale strachy jsem nedokázal promluvit. Nakonec ze mě vypadlo pár slov, ale znělo to asi dost neuvěřitelně, protože lev na mě zíral, jako bych se zbláznil. Řekl mi, že neví, co si se mnou počít. Chvíli jsem přemýšlel a pak jsem mu navrhl, že bych se mohl připojit k jeho smečce. Zamyšleně se na mě díval a nakonec odvětil, že je to vlastně celkem rozumný nápad.

Vydali jsme se tedy společně do jeho smečky. Musel jsem za ním utíkat, co mi síly stačily, protože byl o dost rychlejší než já. Měl jsem spoustu otázek, tak jsem se začal ptát: „Kolik vás je ve smečce? Kdy už tam budeme? A jak se jmenuješ?“ Lev měl se mnou trpělivost a na vše mi odpovídal. „Ve smečce nás je kolem dvaceti, já jsem její vůdce a jmenuji se Argo. Budeme tam za chvíli, neboj.“

Běželi jsme dost dlouho, a když už mi pomalu docházely síly, řekl Argo: „Podívej Dasti, támhle za tou velkou řekou sídlí moje smečka.“ Byl jsem opravdu rád, že už jsme u cíle naší cesty. Byl jsem tak vyčerpaný, že už jsem nemyslel na nic jiného, než až tam budeme.

Najednou Argo zastavil, napřímil se a napnul uši, jakoby se snažil zachytit nějaký zvuk. Napodobil jsem ho, ale nic jsem neslyšel. V tu chvíli se Argo prudce rozběhl a začal utíkat opačným směrem než k řece. Hrozně jsem se lekl. Ohlédl jsem se za ním a viděl jsem něco, co jsem do té doby znal jen ze svítící placaté desky, která stála u paníček v pokoji a které říkaly televize. Argo zahlédl v dálce jakési zvíře, o kterém mi později řekl, že se jmenuje antilopa. Bylo mi jí trochu líto, když jsem viděl, jak se na ni Argo vrhl, ale měl jsem hlad a tušil jsem, že z ní bude skvělý oběd.

Zavřel jsem oči a otevřel jsem je, až když jsem slyšel, že se Argo vrací a táhne s sebou mrtvou antilopu. Podíval se na mě a řekl: „Tak, Dasti, musíš mít hrozný hlad. Dáme si teď pauzu, najez se a pak budeme pokračovat dál.“

Pomaloučku jsem se zakousl do masa. Bylo překvapivě mnohem lepší, než jsem čekal. Zatímco jsem jedl, Argo promluvil: „Promiň, že jsem za tou antilopou běžel a nechal jsem Tě tu jen tak stát. Poslední dobou je život tady na savaně dost těžký. Nemáme moc příležitostí ulovit nějaké větší zvíře. Hodně zvířat končí v zajetí nebo je lidi loví pro jejich kůži, rohy, slonovinu nebo maso.“

Zamrazilo mě z toho, co jsem slyšel, a zeptal jsem se: „Takhle zabíjejí i lvy?“ Argo odvětil: „Snaží se nás také lovit, ale neboj se, my jsme králové savany a jsme silní, dokážeme si s nimi poradit.“

Dojedl jsem a vydali jsme se dál. Po tomto zážitku jsem měl mnohem víc otázek, ale radši jsem se už na nic neptal. Zanedlouho jsme dorazili k řece, kterou jsme museli přebrodit. Pro Arga to problém nebyl, ale pro mě ano. Chtěl jsem jít za ním a hledal jsem místo, kde by

nebyl tak silný proud, ale nedokázal jsem to. Argo se na mě chvíli pobaveně díval, pak se rozesmál a chytnul mě do zubů. Přenesl mě na druhou stranu, kde sídlila jeho smečka.

Na břehu nás vyhlíželi ostatní lvi a lvice, byla mezi nimi i dvě lvíčata asi stejně stará jako já. Hned se na nás vrhli a vyptávali se mě, kdo jsem a jak jsem se k nim dostal. Na vše jsem jim odpovídal a snažil jsem se, aby mě přijali jako sobě rovného. Postupem času jsem se stal jedním z nich, postarali se o mě a já jsem se mezi nimi začal cítit jako doma.

Čas plynul dál a každý den byl stejný. Vždy jsem si hrál s lvíčaty jménem Laura a Harry. Stali se z nás nejlepší přátelé. Jednoho dne se ale všechno změnilo. Přišel za mnou Argo, upřeně se na mě podíval a vážným hlasem řekl: „Dastine, už jsi dost velký na to, aby ses s námi dnes poprvé vydal na lov. To ale není všechno, mám pro Tebe ještě jednu důležitou zprávu. Až přebrodiš řeku, nebudeš už v bezpečí jako dřív. Za řekou se toho hodně změnilo. Všude číhá nebezpečí. Lidé loví nosorožce pro jejich rohy, zebry a žirafy pro jejich kůži, nebo je zavírají do klecí a odvázejí je někam pryč, takže je už nikdy neuvidíme. Když jsme se o tom bavili minule, říkal jsem Ti, že i nás se snaží lovit, ale že my jsme příliš silní, než aby se jim to podařilo. Ale i to se změnilo, víš. Loví nás kvůli své zábavě a prestiži, kdo zabije krále savany, sám se stane mocným. Já vím, že je to těžké pochopit, ale jejich bezohlednost a chamtivost je pro nás čím dál nebezpečnější. Sice jsi už velký a zdatný lev, přesto se nás drž, ať se ti něco nestane.“

Přikývl jsem, ale moc vážně jsem to nebral. Vyrazili jsme v čele s Argem a dalšími čtyřmi lvy. Když jsme se začali brodit přes řeku, čekal na mě první šok. Vypadalo to tu úplně jinak než dřív. V řece bylo málo vody, koryto bylo skoro vyschlé. To byl nejspíš důvod, proč jsme už několik měsíců chodili pít vodu jinam. Vysoká tráva, která byla dřív zelená, najednou zežloutla a uschnula. Zem byla popraskaná, stromy bez listů. Nemohl jsem tomu uvěřit, vždyť od mého příchodu k Argově smečce uběhly sotva dva roky, a přitom se tady toho tolik změnilo.

Nebyl ale čas na přemýšlení. Museli jsme pokračovat v lovu. Pátrali jsme opravdu dlouho a stále jsme nemohli narazit na žádnou kořist. Už jsme se chtěli vrátit zpět, když jsme zaslechli vzdálené zvuky, připomínající vrčení. Nevěděl jsem, co bude dál, a tak jsem se připravil nejen na útok, ale i na obranu. Blížilo se k nám něco, co jsem znal z dřívějška. Byl to zvuk motoru auta.

Neměl jsem auta rád. Než jsem se vzpamatoval, přiblížil se ten protivný zvuk až k nám. Z auta bleskurychle vyskákali nějací cizí lidé a začali po nás střílet. Dali jsme se na útěk, kličkovali jsme a snažili jsme se zmizet, jak nejrychleji jsme uměli. Byl to běh o život. Lovci po nás stříleli jako smyslů zbavení. Po chvíli naskákali zpátky do auta a začali nás pronásledovat. Jeden z výstřelů byl osudný pro jednoho samce z naší smečky. Padl k zemi a snažil se vstát, ale měl prostřelenou nohu. Auto nás přestalo honit a zastavilo se u zraněného lva. My jsme utíkali dál a dál, pryč od těch lovců. Byla to hrůza.

Když jsme se konečně zastavili, byli jsme z toho všichni velmi otřeseni. Mlčky jsme se vrátili do tábora. Měli jsme hlad, ale nikdo z nás už dnes na lov neměl ani pomyšlení. Argo rozhodl, že ráno vyrazíme na lov znovu. Zeptal jsem se ho, jestli musím jít taky. Odpověděl, že ano.

Tentokrát jsme byli úspěšnější, podařilo se nám ulovit dvě antilopy a jednu zebra. Čas plynul dál a než jsem se nadál, uběhl další rok. Argo zestárl a neměl už sílu dál vést smečku.

K mému překvapení se rozhodl, že tuto úlohu svěří mně. A tak jsem se stal novým vůdcem smečky.

Snažil jsem se svůj nový úkol plnit nejlépe, jak jsem dovedl, ale stále častěji se stávalo, že jsme museli vydržet dlouho bez vody a jídla. Jednou jsme se vydali na lov. Byl horký letní den a všichni jsme měli hlad a žízeň. Po dlouhém hledání potravy jsme zahlédli osamělou antilopu. Snažili jsme se ji ulovit, ale byli jsme příliš vyčerpaní a antilopa nám utekla.

Nemohli jsme se vrátit domů s nepořízenou. Bloudili jsme vysokou travou a pomalu nás opouštěly poslední zbytky naděje. Najednou jsem ucítil tu nejhezčí vůni, kterou znám. Byla to vůně čerstvého masa. Omámeně jsem ji sledoval a ostatní členové smečky také. Pak se stal zázrak. Přímo před sebou jsem viděl velký kus čerstvého masa, který jen tak ležel na cestě před námi. Kdesi v sobě jsem zaslechl varovný hlas, který mi říkal: „, Takový krásný kus čerstvého masa a jen tak tady leží?“ Byl jsem ale už tak unavený a zoufalý, že jsem se rozhodl odnést ten nádherný kousek masa své smečce. Jakmile jsem udělal další krok, zaslechl jsem tiché zasvištění provazu a odkudsi shora na mě spadla těžká ocelová klec.

Lekl jsem se a ostatní lvi také. Okamžitě se dali na útěk. Snažil jsem se z klece dostat ven, ale nešlo to. Báł jsem se a vzpomněl jsem si na Argova slova. Po chvíli jsem zahlédl dva muže, kteří se ke mně zvolna blížili. Měli černé vysoké boty a hnědozelené oblečení. Byli čím dál blíž, pak jsem zaslechl výstřel, a potom byla už jen tma. Musel jsem usnout. Probudilo mě až hrkání vozu, ale neměl jsem žádná zranění. Jen jsem byl omámený, vystrašený a zesláblý.

Premýšlel jsem, co se mnou bude dál. V kleci nebylo moc místa, tak jsem si lehl, jak nejpohodlněji to šlo, a čekal jsem, co bude následovat. Najednou auto zabrzdilo a zastavilo. Ti dva mě vzali za řetěz, který mi předtím uvázali kolem krku, a vytáhli mě ven z klece. Snažil jsem se bránit, ale byl jsem až příliš vyčerpaný a stále ještě omámený.

Když jsem konečně stál na pevné zemi, rozhlédl jsem se: vypadalo to tam úplně jinak, všude kolem stály klece s jinými zvířaty, mezi nimi se pohybovali úplně cizí lidé, a přímo přede mnou se k obloze tyčil velký červenobílý pruhovaný stan. Netušil jsem, co to má znamenat, tak jsem čekal dál. Po nějaké době k nám přišel další muž. Měl dlouhý černý knír a lesklé a pečlivě upravené vlasy. Zkoumavě si mě prohlížel a pak poručil těm zbylým dvěma, aby mě odtáhli do jiné, o něco větší klece, která byla zatím prázdná. Ostatní zvířata si mě zvědavě prohlížela a z jejich výrazů jsem poznal, že jim mě je líto. Ten muž mi pak do klece hodil kus starého masa a smál se při tom. Moc mi to nechutnalo, ale bylo to lepší než nic.

Druhý den ráno mi ten cizí člověk přinesl starou misku s kalnou vodou. Když odešel, začal jsem se znovu rozhlížet kolem sebe, abych si udělal lepší obrázek o tom, kam jsem se to dostal. Všude kolem mě stály klece s dalšími zvířaty, některá z nich jsem znal ze savany, třeba zebra, antilopu nebo slona, ale bylo tam i několik klecí se zvířaty, která jsem nikdy předtím neviděl. Některá křičela, jiná byla zticha a smutně se dívala skrz mříže.

Začal jsem znovu usínat vyčerpaním, když ke mně náhle přišel ten muž s černým knírem a vyvedl mě ven z klece. Odvedl mě do velkého červenobílého stanu, začal na mě křičet a mlátit mě dlouhým bičem. Bylo mi jasné, že po mně něco chce, ale nerozuměl jsem mu a neměl jsem nejmenší chuť ho poslouchat. Myslel jsem na svoji smečku a zoufale jsem se snažil najít způsob, jak se k nim vrátit a postarat se o ně.

Rány bičem bolely a jeho křik už jsem nemohl dál snášet. Chtěl jsem se na něj vrhnout, ale tím jsem jen znásobil rány bičem, které dopadaly na můj hřbet. Uvědomil jsem si, že čím víc mu budu vzdorovat, tím to pro mě bude horší. Snažil jsem se pochopit, co po mně ten člověk chce, ale stále bylo vše špatně.

Každý den to bylo stejné, den za dnem. Postupně jsem začínal chápat, co musím dělat pro to, aby rány bičem ustávaly. Byl jsem celý špinavý, potlučený a odřený. Pak náhle přišel den, kdy se všechno změnilo. Do klece za mnou přišli lidé, které jsem neznal, dali mi dobré jídlo a vodu. Rány mi ošetřili, zakryli jizvy a rozčesali mi hřívu. Do červenobílého stanu za mou klecí se k večeru nahrnulo hodně lidí. Muž s černým knírem mi s úsměvem otevřel klec a odvedl mě doprostřed toho obrovského stanu, ve kterém se v záři světél tísnily davy cizích lidí.

Snažil jsem se vše dělat tak, aby na mě ten člověk nezačal být zase zlý. Asi se mi to dařilo, protože tentokráte na mě nekřičel a ani mě nemlátil bičem. Zrovna jsem proskakoval ohnivými kruhy, když jsem odkudsi zaslechl povědomý hlas, který mi někoho připomínal: „Mami, ten lev má na ocásku stejnou modrou mašličku, jakou měl náš Dasti, když se nám tenkrát ztratil.“

Jakmile jsem uslyšel své jméno, zapomněl jsem na muže s černým knírem a jeho bič, a rozběhl jsem se za tím povědomým hlasem. Všichni ti cizí lidé začali křičet a utíkat pryč ze stanu. Všichni kromě mladé dívky a její maminky, které seděly jako přikované na svých sedadlech a nechápavě se dívaly mým směrem. V té chvíli jsem si uvědomil, že to byly moje paničky, které se o mě staraly, než se ze mě stal lev. Byl jsem šťastím bez sebe, ale z jejich nechápavých a vyděšených tváří jsem poznal, že ničemu nerozumí a dokonce se mě bojí.

Pak se ale událo něco, čemu jsem vůbec nerozuměl. Jedna z mých paniček měla na krku pověšený stejný kámen, který jsem zahlédl tenkrát v lese na těch starých dřevěných dveřích. V té chvíli se kámen rozzářil stejným modrozeleným světlem, které mě kdysi obklopilo v našem lese, než jsem se ztratil.

Cítil jsem, jako bych se najednou začal zmenšovat, mizela mi hříva a i tlapky jsem měl náhle mnohem menší než dřív. Došlo mi, že se začínám proměňovat zpátky v kolii, kterou jsem kdysi býval. To už mě obě paničky poznaly a po tvářích jim tekly slzy. Už dávno jsem nebyl tím malým štěnětem, které si pamatovaly z dřívějšíka, ale i tak se na mě vrhly a sevřely mě v náručí.

Připadal jsem si jako ve snu, když mě odváděly z prázdného stanu, naložily mě do auta a odvezly mě zpátky domů, do míst, která jsem kdysi tak důvěrně znal a která se mi náhle znovu vynořila z paměti. Dostal jsem plnou misku jídla, a pak jsem se s plným bříškem vyčerpaně svalil do svého pelíšku na zápraží.

V té chvíli jsem si vzpomněl na svoji smečku. Zastesklo se mi po nich a uvědomil jsem si, že potřebují mou pomoc.

Jenže já jsem pes a nedokážu s tím udělat vůbec nic.

To totiž můžete jen vy, lidé.